

ÎN C H E I E R E

18 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Tezaur-94”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Mobvaro-M” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Tezaur-94” cu privire la încasarea datoriei, penalității, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată, și **cererea reconvențională** depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Tezaur- 94” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Mobvaro-M” cu privire la obligarea ridicării mărfii, repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2019, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Tezaur-94” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 29 iunie 2018,

c o n s t a t ă :

La 12 decembrie 2016, Societatea cu Răspundere Limitată „Mobvaro-M” s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Tezaur-94” cu privire la încasarea datoriei, penalității, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată a reiterat că, la 16 iulie 2017, între SRL „Tezaur-94”, în calitate de cumpărător, și SRL „Mobvaro-M”, în calitate de vânzător, a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a mărfurilor nr. 19.

Conform pct. 7.1 al contractului, părțile au stabilit, că clauza penală constituie 3 % din valoarea sumei datorate pentru fiecare zi de întârziere.

SRL „Tezaur-94” a admis față de SRL „Mobvaro-M” o datorie în sumă de 108 371,86 de lei, din motivul neachitării restanțelor scadente.

Reclamantul a indicat că, suma de bază a fost scadentă la 01 ianuarie 2015, dar deoarece pârâta nu a executat obligația de achitare a unităților de mobilier urmează a fi calcula dobânda de întârziere.

În final, prin cererea de modificare a cuantumului pretențiilor SRL „Mobvaro-M” a solicitat încasarea din contul SRL „Tezaur-94” suma de 38 484,48 de lei cu titlu de datorie, suma de 58 520,80 de lei cu titlu de penalitate, suma de 11 366 de lei cu titlu de dobândă de întârziere, 3251,16 lei cu titlu de taxă de stat și suma de 3000 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

La 15 februarie 2018, SRL „Tezaur-94” a depus cerere reconvențională împotriva SRL „Mobvaro-M”, care a fost concretizată la 22 mai 2018, solicitând obligarea SRL „Mobvaro-M” să ridice marfa ce îi aparține din vitrina magazinului „Mâini Dibace”, încasarea din contul acesteia a sumei de 150 350 de lei cu titlu de prejudiciu pentru folosirea în perioada martie 2017 - ianuarie 2018 a spațiului din bunul imobil de pe bd. Dacia 49, mun. Chișinău și a cheltuielilor de judecată suportate pentru examinarea cauzei.

În motivarea cererii reconvenționale, SRL „Tezaur-94” a relatat că contractul nr. 19 încheiat la 16 iulie 2013 cu SRL „Mobvaro-M” a fost un contract de reprezentanță, or, SRL „Tezaur-94” primea marfa de la SRL „Mobvaro-M” pe care o plasa în vitrina magazinului, ca după realizare să achite acesteia suma de bani pentru marfa realizată.

Un contract de vânzare-cumpărare a mărfii cu drepturi și obligații nu există între părți, iar drepturile și obligațiile expuse în contract confirmă faptul dat, și anume pct. 3.2.3 care indică expres că marfa a fost livrată în exclusivitate pentru amenajarea vitrinei.

Potrivit pct. 3.2.4 al contractului, marfa putea fi realizată doar cu acordul SRL „Mobvaro-M”, circumstanța ce confirmă lipsa dobândirii dreptului de proprietate asupra mărfii de către SRL „Tezaur-94”.

Conform pct. 3.2.5. al contractului, achitarea mărfii realizate, prezentate exclusiv pentru amenajarea vitrinei, se efectua nu mai târziu de următoarea zi a realizării mărfii, astfel SRL „Tezaur-94” a fost doar un reprezentant al SRL „Mobvaro-M” care prezenta marfa în magazinul deținut de SRL „Tezaur-94”.

Totodată, pct. 4 al anexelor la contractul nr. 19 din 16 iulie 2013, prevăd expres că marfa urmează a fi ridicată de SRL „Mobvaro-M”, în cazul neachitării prețului acesteia.

Reclamantul a menționat că, de nenumărate ori a comunicat SRL „Mobvaro-M” că marfa care nu a fost realizată, urmează a fi ridicată de către ultima.

Astfel, a indicat că prin somațiile remise și recepționate de SRL „Mobvaro-M” s-a solicitat prezentarea angajaților societății pentru ridicarea mărfii expuse în vitrine, care însă au rămas fără răspuns, iar la apelurile telefonice reprezentanții SRL „Mobvaro-M” au comunicat că se vor prezenta pentru a ridica marfa, fapt ce nu a fost realizat, motiv din care de câteva ori au fost întocmite și facturi fiscale de retur al mărfii.

Marfa păstrată în toată această perioadă de timp s-a aflat în magazinul „Mâini Dibace” deținut de SRL „Tezaur-94”, iar suprafața care a fost ocupată de marfa prezentată spre realizare de către SRL „Mobvaro-M” a constituit 48,5 m.p., ceea ce a adus prejudicii întreprinderii, or, SRL „Tezaur-94” a fost în imposibilitate de a obține profit, ori simpla dare în locațiune a suprafeței respective, ar fi adus companiei un profit lunar în sumă de 15 035 de lei.

Astfel, în perioada martie 2017 - decembrie 2017, SRL „Tezaur-94” a ratat un

venit de 150 350 de lei.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Central din 29 iunie 2018 cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Mobvaro-M” a fost admisă parțial.

S-a încasat din contul SRL „Tezaur-94” în beneficiul SRL „Mobvaro-M” suma de 38 484,48 de lei, cu titlu de datorie, suma de 11366 de lei, cu titlu de dobândă de întârziere, suma de 38 480 de lei, cu titlu de penalitate, suma de 3 251,16 de lei, cu titlu de cheltuieli de judecată formate din achitarea taxei de stat și suma de 3 000 de lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Cererea reconvențională înaintată de SRL „Tezaur-94” a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel instanța de fond a constatat că, la materialele cauzei nu există probe pertinente și concludente care ar dovedi că SRL „Tezaur-94” și-ar fi onorat cu diligență obligațiile contractuale față de SRL „Mobvaro-M” și că, SRL „Mobvaro-M” a vândut SRL „Tezaur-94” mobilier în baza facturilor fiscale în perioada 2014-2015 și care nu au fost achitate.

Cu referire la acțiunea reconvențională, instanța a conchis că, cerințele invocate în acțiunea reconvențională privind obligarea ridicării mărfii nu se încadrează în normele legale de returnare a mărfurilor.

Totodată, nu este certă nici cerința referitoare la venitul ratat calculat câte 15035 lei lunar, adică aproximativ 310 lei per m.p., în timp ce conform contractelor de locațiune reclamantul percepe 214 lei per m.p.

La 17 iulie 2018, SRL „Tezaur-94” a declarat cererea de apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Central din 29 iunie 2018 solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi decizii de respingere integrală a acțiunii formulate de SRL „Mobvaro-M”, de admitere a cererii reconvenționale înaintate de SRL „Tezaur-94” și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2018 a fost respins apelul declarat de SRL „Tezaur-94” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Central din 29 iunie 2018.

La 15 martie 2019, SRL „Tezaur-94” a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2018.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 3 iulie 2019, s-a admis apelul declarat de SRL „Tezaur-94”, s-a casat decizia Curții de Apel din 12 decembrie 2018 Chișinău și s-a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecători.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2019 s-a respins apelul declarat de SRL „Tezaur-94” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Central din 29 iunie 2018.

La 14 ianuarie 2020, SRL „Tezaur-94” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a acțiunii inițiale și admiterea cererii reconvenționale.

Totodată, a solicitat încasarea din contul intimatului a cheltuielilor de judecată suportate la examinarea cauzei.

În motivare a invocat că, nu este de acord cu soluția instanțelor ierarhic

inferioare.

Instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor cerințelor și argumentelor invocate în cererea de apel, dar a transcris poziția instanței de fond referitor la constatările făcute, contrar normelor legale expuse.

Instanța de apel nu a dat nici o apreciere circumstanței precum că contractul de vânzare-cumpărare a mărfii cu drepturi și obligațiile respective nu există între părți, iar drepturile și obligațiile expuse în contract confirmă faptul dat și anume pct. 3.2.3 indică expres că marfa este livrată în exclusivitate pentru amenajarea vitrinei.

De asemenea, instanța nu a reținut că, potrivit pct. 3.2.4 al contractului marfa poate fi realizată doar cu acordul cu SRL „Mobvaro-M”.

În cadrul rejudecării cauzei instanța de apel nu a ținut cont de concluziile instanței de recurs, în care s-a indicat că din actele cauzei nu se denotă cert care a fost cantitatea de marfă expusă spre vânzare, câte din mărfurile expuse spre vânzare au fost comercializate, care mărfuri plasate la vitrină au rămas urmare a nerealizării acestora.

Astfel, instanța nu a dat apreciere per ansamblu explicațiilor participanților la proces cât și înscrisurilor anexate la materialele dosarului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 19 noiembrie 2019.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cererea de recurs împotriva a fost declarată la 14 ianuarie 2020, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 29 ianuarie 2020 instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 3 februarie 2020 (f. d.64 Vol. II).

Până la data examinării recursului, referință asupra recursului intimatului nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea

recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Tezaur-94”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este

inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Tezaur-94”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru